

Lublin, 25 maja 2019 r.

Dr hab. Zbigniew Mazur
Instytut Anglistyki
Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej

Recenzja osiągnięcia naukowego oraz aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej dr Beaty Zawadki

1. Ocena osiągnięcia naukowego przedstawionego do oceny

Jako osiągnięcie naukowe dr Beata Zawadka zgłosiła monografię autorską pt. *Dis/Reputed Region. Transcoding the U.S. South* (Szczecin: Wydawnictwo Uniwersytetu Szczecińskiego, 2018). Książka ta to ambitna próba nowego, multidyscyplinarnego spojrzenia na pojęcie amerykańskiego Południa, która bierze pod uwagę zarówno wewnętrzne procesy kreowania jego wizerunku, jak i próby interpretacji Południa dokonywane od zewnątrz. Autorka, jak sugeruje w tytule, pragnie „przekodować” ten region, interpretując go również w kategoriach „transkulturowości”. W tym celu przyjęła oryginalną perspektywę badawczą, odwołując się do czterech głównych teorii: performatyki, serializacji, adaptacji i turystyki. Habilitantka zakłada, że Południe zajmuje w kulturze amerykańskiej szczególną pozycję „rebelianta”, tytułowego „dis/reputed region” (nb. polskie tłumaczenie tej frazy, które pojawia się w streszczeniu i Autoreferacie – „nie(u)znany region” - choć bardzo zręczne, nie oddaje jednak wiernie oryginalnego znaczenia). Autorka stawia tezę, że to właśnie taka pozycja Południa jest „świadomym zabiegiem”, dzięki któremu „regionowi udaje się nie tylko utrzymać na kulturowym rynku globalnym, ale także skutecznie działać, jako transkultura, w jego obrębie”, przypisując tak rozumianemu Południu moc sprawczą (Autoreferat, s. 5).

Monografia *Dis/Reputed Region* zawiera wywód, który jest bardzo gęsty terminologicznie i pogłębiony w kwestiach teoretycznych. Interdyscyplinarność pracy przejawia się nie tylko w zastosowaniu czterech głównych teorii, z których każda stanowi główną oś interpretacyjną w oddzielnym rozdziale (z wyjątkiem teorii turystyki,

której elementy, z różną częstotliwością, pojawiają się w każdym z rozdziałów), ale również w licznych odniesieniach do innych perspektyw teoretycznych: m.in. teorii queer, teorii gier, teorii postkolonialnej, teorii adaptacji, czy teorii konwergencji mediów. Autorka szeroko czerpie z teoretycznego dorobku literaturoznawstwa, medioznawstwa, kulturoznawstwa, ekonomii, psychiatrii, czy nawet mechaniki statystycznej. To nasycenie teoretyczne sprawia jednocześnie, że książka nie jest lekturą łatwą, choć przyznać trzeba, że Autorka precyzyjnie wyklada swoje racje, bardzo sprawnie posługując się akademicką angielszczyzną.

Monografia składa się ze wstępu, czterech rozdziałów, oraz zakończenia i bibliografii. Oryginalnie napisany wstęp, po krótkiej prezentacji usytuowania monografii w stosunku do „Southern Studies” głównego nurtu, przedstawia, w zwięzły sposób, ogólne założenia czterech teorii wybranych przez Autorkę i ich potencjał w badaniach problematyki amerykańskiego Południa. Szkoda, że w tym miejscu nie uzasadniono zalet zestawienia ze sobą właśnie tych, a nie innych teorii w jednym badaniu – te korzyści czytelnik ma dostrzec dopiero po przeczytaniu całej książki i zapoznaniu się z ich zastosowaniem w poszczególnych rozdziałach. Wstęp zawiera również opis treści poszczególnych rozdziałów, jasno i klarownie prezentujący zamiary Autorki.

Rozdział I, „The South as Masquerade”, wykorzystujący pojęcia teoretyczne performatyki, poświęcony jest analizie przedstawień Południa jako „Dixie”, postaci kobiecej. Autorka koncentruje się na wizualizacji Dixie jako „Stalowej Magnolii” w wybranych dziełach teatralnych, filmowych i telewizyjnych. Przywołuje tu rozważania teoretyczne Gillesa Deleuze’a, Antonina Artauda, i Lindy Wallace, aby postawić oryginalną tezę, że Stalowa Magnolia / Dixie konstruowana jest kulturowo nie tyle przez kategorię płci, co przez tranwestytywność, praktyki „drag”, i realizuje się w postaciach „faux queen”, „drag queen” czy „drag king”. Rozdział ten pokazuje jak szerokie spojrzenie na humanistykę ma Autorka, ponieważ w swoich interpretacjach odnosi się ona do wielu innych pojęć teoretycznych (Metoda Stanisławskiego, „male gaze theory” Laury Mulvey, „postsymbolicznej komunikacji” wg Laniera, kamp, czy performatywność kina Bollywood). W rozdziale I Autorka interpretuje sztukę Roberta Harting *Steel Magnolias* i jej dwie filmowe adaptacje, film *Julie @ Julia* (2009), oraz serial telewizyjny *Hart of Dixie* (2011-2014). Wszystko to mieści się na 23 stronach, co oznacza, że analizy tekstów źródłowych są zwięzłe i ograniczają się do wybranych wątków. Nie oznacza to, że tezy Autorki nie są udowodnione, jednak rozdział ten –

podobnie jak inne fragmenty pracy – pozostawia jednak pewne odczucie niedosytu, jeśli chodzi o zakres interpretacji poprawnie skądinąd wybranych źródeł (może z wyjątkiem *Julie @ Julia* – można mieć wątpliwości, czy ten film to rzeczywiście tekst o amerykańskim Południu). Wystarczy może wskazać, że sekcja poświęcona *Hart of Dixie* ma sześć stron, z czego tylko dwie strony dotyczą samej interpretacji serialu.

W Rozdział II Autorka analizuje seriale telewizyjnych: *True Blood*, *True Detective*, i *American Horror Story* (koncentruje się na wybranych sezonach). Wybór tego materiału jest jak najbardziej poprawny nie tylko ze względu na popularność i wartość artystyczną seriali, ale również na fakt, że problemy serializacji kultury Południa Autorka omawia w kontekście konwencji gotyckiej, w której te teksty zostały zrealizowane. Serializowaną gotyckość dr Zawadka przedstawia uciekając się do metafory skóry, „wielowarstwowej, odnawialnej struktury gwarantującej multisensoryczne doznania”. W tym rozumieniu region „pragnie”, jak pisze Habilitantka, „w pełni świadomie”, kreować się na przestrzeń liminalną, i wciąż na nowo oddawać głos „innemu”, występującemu w różnych, historycznie znanych postaciach: południowej społeczności, męskości i kobiecości.

W rozdziale trzecim Habilitantka skupia się na kolejnym znaczącym procesie kulturowym dzisiejszych czasów, adaptacji, choć akurat proces ten ilustrowany jest przykładami tekstów, z których najnowszy pochodzi sprzed 17 lat. Teoretyczna podbudowa rozdziału to model dwustronnie transformacyjny adaptacji, a wybrane przykłady to adaptacja *The Trilogy of Reconstruction* Thomasa Dixona (1902, 1905) na film D.W. Griffitha *The Birth of the Nation* (1915), adaptacja powieści Williama Faulknera *Pylon* (1957) na film *The Tarnished Angels* (reż. Douglas Sirk, 1957) i adaptacja filmu *Hairspray* (reż. John Waters, 1988) na filmowy musical w reżyserii Adama Shankmana (2002). Analizy procesów adaptacji są bardzo udane. Metafora „kulturowej schizofrenii”, którą przywołuje Autorka prowadzi do interesującej interpretacji opisywanych zjawisk. Mam natomiast wątpliwości, czy rozważania tego rozdziału rzeczywiście prowadzą do udowodnienia twierdzenia o globalnej kulturowej adaptowalności Południa. Gwoli ścisłości – czytelnik intuicyjnie wyczuwa, że teza ta jest prawidłowa, jednak podane przykłady adaptacji (wylącznie amerykańskie) nie mogą jej potwierdzić.

Twierdzenie o globalnej adoptowalności Południa znacznie lepiej ilustruje część tekstów źródłowych analizowanych w Rozdziale IV, którego tematem jest transmedialne i interkulturowe wykorzystanie tekstu powieści *Gone With the Wind* Margaret Mitchell. Dr Zawadka umiejętnie pokazuje tutaj jak różne kontynuacje, sequele, i transmedialne adaptacje tej książki, wspólnie budują „heterokosmos” Południa, który swój początek miał w świecie przedstawionym oryginalnej powieści. Może nie jest dobrym pomysłem sugerowanie dodatkowych perspektyw teoretycznych dla monografii tak bardzo nimi nasyconej, ale rozdział prowokuje do przywołania prac Henry’ego Jenkinsa na temat konwergencji mediów i pojęć „fikcyjnego uniwersum” i „sztuki budowania światów”. Autorka przywołuje zresztą Jenkinsa (s. 30, 33, i w rozdziale IV na s. 119), ale nie wykorzystuje jego koncepcji w swoich interpretacjach.

W rozdziale Autorka analizuje bardzo rozległy materiał: powieści amerykańskie (Alexandra Ripley, Alex Hailey, Donald McCaig), powieści francuskie (Regine Deforges, Julien Green), film (reż. Victor Fleming, 1939), seriale amerykańskie i *Scarlett* (1994) i *Roots* (1977) oraz polski *Noce i dnie* (1978). Cały ten obszerny materiał jest w Rozdziale IV zwięźle, ale bardzo sprawnie przeanalizowany. Obecność w tym zestawie dwu ostatnich seriali oraz powieści Haleya i Greena może natomiast zaskakiwać, bo nie są one tekstami, które bezpośrednio budują „heterokosmos” / uniwersum Południa na podstawie oryginalnej powieści Margaret Mitchell.

W Rozdziale IV na plan pierwszy przebija się wielorakie wykorzystanie teorii gier. Odniesienia do metafory gry i analogie między obcowaniem z literaturą, filmem i telewizją a uczestnictwem w grach wideo nie są jednak do końca udane. Koncept gry jest w wywodzie wykorzystywany na kilka różnych sposobów: Południe ma być „transkulturowym graczem”, Południe gra z globalną kulturą w grę budowania światów, grą jest taki gatunek jak literacka sielanka, grę prowadzi z czytelnikami również coś, co Autorka określa jako zjawisko *Gone With the Wind* (tytułowy heterokosmos), w serialu *Roots* fabuła jest grą na temat niewolnictwa, itd. Nota bene bardzo trudno jest stwierdzić, czy percepcja Południa w filmach czy powieściach omawianych w rozdziale ma naprawdę charakter ergodyczny (termin zaczerpnięty z analizy gier wideo), ponieważ nie ma metod statystycznych które mogłyby tę zależność zbadać w odniesieniu do procesu konstruowania znaczeń w trakcie czytania czy oglądania. Ogólnie mówiąc, czytając ten rozdział można odnieść wrażenie, że Autorka „na siłę” doszukuje się analogii, żeby uzasadnić wykorzystanie wybranych pojęć z teorii

gier (np. „gamification”). Ten manewr nie jest potrzebny, bo i bez takiej oprawy teoretycznej proces, o którym mówi rozdział został wystarczająco głęboko przeanalizowany i osadzony w teorii kultury.

Książkę zamyka bardzo udana krótka interpretacja serialu *Bloodline* (2015-2016), w której Autorka wykorzystuje jeszcze raz, zbiorczo, teoretyczne podejścia z poprzednich rozdziałów, udowadniając ich łączną przydatność w zrozumieniu dynamicznej kreacji Południa w tekstach literackich, filmowych jako „nie(u)znanego regionu”. Takie zakończenie pracy to bardzo udany zabieg konstrukcyjny.

W książce p. dr Zawadki nie ma przypadkowości ani w formułowaniu tez, ani w doborze tekstów. Praca ma przejrzystą strukturę, a czytelnik, poprzez przypomnienia i wskazówki, otrzymuje pomoc w poruszaniu się w obrębie teoretycznie złożonego wywodu. Pracę cechuje wewnętrzna logika, która wpływa na jej klarowną strukturę. Monografia ma dużą wartość naukową i informacyjną. Wywód ma miejscami osobisty charakter, jest przejawem naukowej pasji Autorki i jej emocjonalnego stosunku do tematu Południa.

Ze względu na skomplikowany, wielowątkowy wywód i ambitny cel, praca Habilitantki wręcz zaprasza czytelnika do polemiki. Ograniczenia formatu recenzji dają możliwość na zwrócenie uwagi jedynie na te wybrane aspekty pracy, które najbardziej skłaniają do uwag krytycznych. Podstawowa wątpliwość dotyczy pojęcia, które jest podstawowym przedmiotem badania w monografii, mianowicie amerykańskiego Południa (*the American South*). Wydaje się, że Autorka używa tego terminu w trzech znaczeniach: regionu kulturowego, kultury regionalnej, i przedstawień tej kultury (bądź tego regionu) w tekstach literackich i wizualnych. Te różne znaczenia nie zawsze są w wywodzie od siebie odróżniane. Może to być oczywiście uzasadnione założeniem Autorki, że pojęcie Południa jest nieostre, niejednoznaczne, podlegające nieustannej ewolucji, i jego znaczenia w odbiorze mogą się ze sobą łączyć, ale w naukowym wywodzie wymagana byłby większa precyzja.

Tym bardziej, że główna teza Habilitantki zakłada, że Południe, jakkolwiek rozumiane, ma „sprawczość” (*agency*) i potrafi świadomie wpływać na kształtowanie swojego znaczenia i odbioru, także w kulturze globalnej. Takie stwierdzenie pojawia się w tezie całej pracy, a następnie jest wielokrotnie powtarzane w poszczególnych rozdziałach.

Mam problem z zaakceptowaniem takiego – zasadniczego dla wywodu – twierdzenia, właśnie ze względu na to, że Południe jest w pracy definiowane najczęściej jako znak lub konstrukt tekstowy, a abstrakcyjnemu pojęciu nie da się przypisać takich cech jak wolna wola i świadomość. Jeśli z kolei Południe to region kulturowy, to, żeby udowodnić tezę o sprawczości należałoby wyjść poza badania tekstów i wskazać na odpowiednie aktywności jednostek czy instytucji. Co więcej, należałoby również udowodnić, że teksty, które zawierają zidentyfikowane przez Autorkę wyobrażenia Południa są w podobny sposób odczytywane przez czytelników i widzów, również w kulturze globalnej.

W wywodzie Autorka często antropomorfizuje pojęcie Południa i jego metonimiczne odpowiedniki takie jak Dixie. Przykłady takich użyc to “the South performs ...” (s. 27), „the recurrent ‘triviality’ of the Dixie material adapted into global culture as a quest for **her own** cultural licence” (s. 98, wytłuszczenia moje), “Dixie’s ... **skill** in projecting “players’ into this world and hence, of being and playing its own game” (s. 124). Najlepiej to widać w przedostatnim akapicie monografii, gdzie Autorka używa takich wyrażen jak ““Dixie’s **agentive** search for new ways of **self-expression**”, “**her** strategy of “attract[ing] those who recognize and appreciate [**her**], while avoiding repulsion of those who dislike [the South], “... when approaching Dixie as a conservative in disguise, we will not be able to deny the fact that **she** poses in **her** progressive role extremely well” (s. 150) Tego typu strategia językowa pomaga być może w przedstawieniu literackich czy filmowych interpretacji regionu i jego kultury, prowadzi jednak właśnie do – trudnych do zaakceptowania – twierdzeń o „sprawczości” Południa.

Doprecyzowania wymagałoby również – bardzo częste w pracy - użycie terminów “transkultura” i „transkulturowość”. Co może zaskakiwać, książka nie daje dokładnego i bezpośredniego wytłumaczenia w jakim sensie Południe staje się transkulturą, czy na czym polega jego “transkulturowość”. W oryginalnym rozumieniu (szkoda, że Autorka nie sięgnęła do prac Mikhaila Epsteina) transkultura definiowana jest z perspektywy jednostek, jako model kulturowego rozwoju, który odrzuca ograniczenia kultur narodowych i tożsamości opartych na ograniczających definicjach narodu, rasy, etniczności, czy religii. Uczestnictwo w transkulturze opierać ma się na wolności wyboru i szacunku dla tego, co ludzi od siebie różni, jest więc transkultura przeciwieństwem jednorodnej kultury globalnej. Twierdzenia Autorki, że Południe,

jako region, działa na kulturowym rynku globalnym jako transkultura zdają się wskazywać na inne, acz nie zdefiniowane w wywodzie rozumienie transkultury. Można się domyślać, że Autorka, mówiąc o transkulturowości Południa (np. w Rozdziale II) ma na myśli znaczeniowy potencjał kultury Południa dla jednostek, które nie są z nim terytorialnie, czy historycznie związane, a mogłyby się z nim identyfikować. Obawiam się jednak, że takiej relacji nie da się udowodnić na podstawie samej tylko analizy tekstów wybranych przez Autorkę – sprawdzić takie tezy można np. przez badanie recepcji tekstów.

I ostatnia uwaga ogólna. Kultura, definiowana w szeroki antropologiczny sposób, jako zbiór wartości i odzwierciedlających te wartości zachowań wspólnych grupie ludzi (a tak chyba rozumie ją Autorka monografii), ma charakter czasowy, rozwija się i przekształca w czasie. Podlega zmianom pod wpływem czynników geograficznych, demograficznych, ekonomicznych, kulturowych itd. Mam wrażenie, że monografia dr Zawadki zbyt rzadko traktuje produkty kultury w perspektywie diachronicznej (np. rozdział IV nie bierze pod uwagę chronologii powstawania omawianych utworów, a w rozdziale II nie ma odniesień do specyficznego kontekstu historycznego, w którym powstały seriale – lata 2008-2015).

Jest jedna kwestia bardziej szczegółowa, którą warto skomentować. Podkreślić należy, że Autorka przedstawiając złożone wypowiedzi czyni to w sposób jasny i zrozumiały. Posługuje się jednak często szczególnymi zabiegami słowotwórczymi: konstruuje nowe wyrazy wykorzystując takie znaki pisarskie jak dywiz, ukośnik i nawias. Przykłady to chociażby *un/cultured*, *un/consciously*, „*st(r)aying*”, *(a)e(s)th(et)ic(al.)*, *dis/reputed*, i przede wszystkim *s/o(u)ther/n*. Autorka otwarcie wybiera taką formę konceptualizacji, metodę „odtworzenia regionu” w perspektywie transkulturowej (s. 34). Zabiegi te mają na celu pokazanie niejednoznaczności, wieloznaczności, wewnętrznych sprzeczności, czy interpretacyjnej otwartości pojęć do których się odnoszą. Autorka bardzo sprawnie posługuje się takimi środkami i jest to technika, której sama forma wizualizuje treści, jakie za sobą niosą. Jednak użycie takich wyrażen przerzuca ciężar interpretacji znaczeń w nich zawartych na czytelnika, który czasem np. nie ma pewności, czy Autorka je przytaczając odnosi się do całego spektrum znaczeń, jakie się mogą za nimi kryć, czy też trzeba je odczytywać w specyficznych sensach. Co więcej, w niektórych fragmentach (np. s. 57, 83) nagromadzenie takich wyrażen daje wrażenie niepotrzebnej manieri stylistycznej.

Jeśli chodzi o uwagi o charakterze bardziej technicznym, tekst został starannie przygotowany do druku, dlatego kilka usterek rzuca się wyraźnie w oczy. Niekoniecznie dobrze sprawdza się „podwójny” system przypisów (odwołania w nawiasach występują razem z licznymi przypisami dolnymi). Rzuca się w oczy niekonsekwentne używanie formatu cudzysłowu: występuje w wersji polskiej „....”, angielskiej “....”, czy wersjach mieszanych ”....”. Jest kilka mało znaczących usterek w pisowni (np. *coarcion*, p. 87, *Johnathan*, p. 136); natknąłem się na jedno zdanie na s. 87-88, które musiało umknąć korekcie (*... allows her to easily reinscribe allows her to reinscribe herself (and, along with her, the South of the so conjured planation tradition) ...*). Wreszcie, jeśli chodzi o Bibliografię, to korzystne byłoby wyróżnienie w oddzielnych lisyach materiałów źródłowych i opracowań.

Podsumowując, *Dis/Reputed Region* jest to monografia, w której dr Zawadka pokazuje warsztatową sprawność, ogromną wiedzę tematu, oraz dokładną znajomość teorii. Książka jest dowodem na jej dojrzałość naukową i umiejętność przełożenia zapалу badawczego na konkretny efekt. Autorka odważnie stawia tezy. Fakt, że niniejszy czytelnik z niektórymi z nich – również tymi najważniejszymi – zgodzić się nie może, nie umniejsza znaczenia tej pracy dla badań amerykańskich w Polsce i na świecie.

2. Ocena cykli badawczych

Po uzyskaniu stopnia doktora dr Zawadka wydała, poza pracą ocenianą powyżej, książkową wersję rozprawy doktorskiej *Dixie jest kobietą. Proza Petera Taylora wobec problemu współczesnej południowej kobiecości* (2011), zredagowała dwie monografie wieloautorskie i numer specjalny czasopisma *Open Cultural Studies*, oraz opublikowała 5 artykułów w czasopismach naukowych i 11 rozdziałów w monografiach wieloautorskich. Jest to dorobek pokaźny, choć może nie imponujący. Jego ocenę komplikuje fakt, że fragmenty lub wcześniejsze wersje 5 rozdziałów ze zbiorów wieloautorskich (z lat 2013-2017) zostały wykorzystane w monografii *Dis/Reputed Region*, a z kolei 3 artykuły z lat 2009-2010 to nowe wersje analiz zawartych w doktoracie.

Dorobek dr Zawadki jest więc, sumarycznie, skromniejszy niż wskazywałaby na to lista publikacji. Układa się on jednak w logiczne cykle badawcze, które Habilitantka wymienia w Autoreferacie, poświęcone odpowiednio: południowej kobiecości,

performatyce w kontekście amerykańskiego Południa, oraz transmedialności i transkulturowości Południa USA. Kulminacją tych prac badawczych jest oczywiście rozprawa habilitacyjna, co jasno pokazuje racjonalny i systematyczny rozwój naukowy dr Zawadki.

Książka podoktorska (polska wersja doktoratu) to w dużym stopniu metodologiczne przeciwieństwo tego, co Habilitantka prezentuje w monografii *Dis/Reputed Region*. Praca ta to rozbudowana, dokładna, filologiczna analiza przedstawień kobiet z Południa w dziełach Petera Taylora. Monografia przedstawia te wizerunki w przejrzystym zarysowanym kontekście historyczno-społecznym. Rozdział I poświęcony jest białym, zamężnym, i bogatym kobietom, drugi zajmuje się postaciami kobiet niezamężnych, w tym "Southern Belle", a trzeci to studium postaci Afro-Amerykanek. Autorka odwołuje się do feminizmu, ale podstawy teoretyczne zarysowane są bardzo ogólnie i trudno uznać tę pracę za przykład analizy feministycznej.

Podobne wnioski można wyciągnąć badając wykorzystanie w monografii *Dis/Reputed Region* artykułu „I Have Not Forgotten Much, Cynara'. *Gone with the Wind* as Global Sensibility" z 2013 r. Pierwotny tekst to filologiczna analiza wybranych tekstów i identyfikacja procesów adaptacji, którym one podlegały. W Rozdziale IV monografii habilitacyjnej te analizy zostały wplecione w złożony wywód i wzbogacone o odniesienia do licznych kategorii teoretycznych.

Powyższe porównania pokazują jaką drogę naukową przebyła dr Zawadka jako amerykanistka i „Southern scholar”: od tradycyjnej, filologicznej analizy tekstów literackich do zaawansowanych teoretycznie rozważań nad kulturowym statusem Południa oraz jego miejscem w i rolę w globalnych procesach transmedialnych. Może jedynie żał, że w monografii habilitacyjnej Autorka nie zaprezentowała w szerszym zakresie takich literackich sprawności analitycznych, które pokazała w książce podoktorskiej i wcześniejszych artykułach.

Jeśli chodzi o pozostałe artykuły z dorobku Habilitantki, to warto zwrócić uwagę na „How Far Do We Have to Go? Teleportation of the American Cultural Communication in Octavia Butler's *Kindred* (1979)” z 2009 r., ciekawą próbę usytuowania dokładnej, formalnej analizy wybranej powieści w kulturowym kontekście zmian technologicznych, oraz na “Elvis Culture(d), or How the South Got Democratized”

(2013), krótką, ale rzeczową wprawkę w badaniu performatywnej funkcji kultury popularnej poprzez studium muzycznych filmów Elvisa Presleya. Ten drugi artykuł, oparty na dobrej znajomości teorii performatyki, dobrze pokazuje jak ewoluowały nie tylko zainteresowania badawcze Habilitantki, ale również jak kształtowała się jej metodologia.

3. Ocena aktywności naukowej, dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej

Dr Zawadka bardzo dynamicznie uczestniczy w działaniach naukowych i organizacyjnych polskich i europejskich amerykanistów. Po uzyskaniu stopnia doktora w r. 2007 wygłosiła referaty na 20 konferencjach naukowych, w większości na konferencjach międzynarodowych organizowanych przez instytucje zagraniczne. Jej aktywność w Southern Studies Forum i w Polskim Towarzystwie Studiów Amerykanistycznych jest powszechnie znana i oceniana bardzo wysoko. Jest również członkiem European Association for American Studies i Performance Studies International. Brała udziału w kilku amerykańskich i europejskich programach naukowych. Od roku 2011 Habilitantka była współorganizatorem siedmiu konferencji naukowych. Angażuje się w popularyzację nauki, chociażby poprzez wykłady otwarte i organizację festiwali we współpracy ze studenckimi kołami naukowymi.

Dr Zawadka ma bardzo znaczący dorobek dydaktyczny, oprócz zajęć językowych przygotowała i prowadziła autorskie kursy z amerykanistyki i teorii kultury (m.in. „Regionalizm w kulturze amerykańskiej”, „Współczesna tożsamość amerykańska: literatura i film”, czy „Współczesne teorie filmowe”). Była promotorem imponującej liczby prac dyplomowych (49 licencjackich i 59 magisterskich). Zestawienie dorobku naukowego i dydaktycznego dr Zawadki pokazuje jak dobrze wykorzystuje ona swoją specjalistyczną wiedzę i przygotowanie zawodowe w pracy ze studentami. Jest też aktywnym tłumaczem tekstów naukowych. Jej działalność we wszystkich tych obszarach pracy zawodowej zasługuje na najwyższe uznanie.

Konkluzja

Pani dr Beata Zawadka jest w pełni samodzielną i dojrzałą badaczką literatury i kultury amerykańskiej. **Przedstawione do oceny osiągnięcie stanowi istotny wkład Habilitantki w rozwój zarówno literaturoznawstwa jak i kulturoznawstwa amerykańskiego.** Biorąc pod uwagę jej bogaty dorobek naukowy, znaczny dorobek dydaktyczny oraz jej osiągnięcia organizacyjne, stwierdzam, że dr Beata Zawadka spełnia warunki ustawowo stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego. Wnoszę o dopuszczenie jej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Dr hab. Zbigniew Mazur